

Arrest

nr. 99 257 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2012 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op de Belgische ambassade in Amman een visumaanvraag in met oog op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot die de Irakese nationaliteit heeft.

1.2. Op 16 oktober 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging ten opzichte van verzoekster. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 17 oktober 2012.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“*Commentaar:*

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de te vervoegen persoon documenten voorlegt voor de periode van 07/03/2012 tot 31/07/2012, waaruit blijkt dat hij interim werkt verricht. Er wordt geen arbeidscontract voorgelegd.

De te vervoegen persoon beschikt bijgevolg niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §2 en artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat geen bewijs wordt voorgelegd dat de te vervoegen persoon over een ziektekostenverzekering beschikt, die de risico's voor hem en zijn familieleden dekt.

De andere voorwaarden inzake gezinshereniging werden niet onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Motivatie:

Betrokken(e)- kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, a1.1. 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd per bode op 19 december 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen nota heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsverplichting.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de te vervoegen echtgenoot niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’ en ook niet zou beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's van de familieleden dekt.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van

de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht..”

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

11.1.4. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het huwelijk tussen verzoekende partij en haar echtgenoot niet betwist. Het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België wordt evenmin betwist.

11.1.5. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België subsidiaire bescherming verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Irak kunnen samenwonen. Een familieleven in Irak is voor hen dus onmogelijk.

11.1.6. De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door het feit dat de echtgenoot van verzoekende partij niet over voldoende regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen zou beschikken.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

3.4. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "gezinsleven" niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) beperkt het begrip "gezinsleven" in beginsel tot het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 94) en gaat na of er een voldoende "graad" van gezinsleven kan worden vastgesteld. Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip "gezinsleven", zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd. (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Een huwelijksrelatie veronderstelt samenwoning of minstens de intentie om samen te wonen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 63).

In casu, stelt de Raad, samen met de verzoekster vast dat het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot niet wordt betwist, en dat de aanvraag om een visum gezinshereniging wijst op de intentie om samen te wonen. Bij gebrek aan een nota met opmerkingen, wordt dit door de verwerende partij niet betwist of weerlegd.

Het bestaan van een gezinsleven wordt hierbij door de Raad aangenomen.

3.7. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen, in het bijzonder getrouwde koppels, gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de toelating tot binnenkomst en verblijf als echtgenote van een derderlander met een onbeperkt

verblijfsrecht, zoals neergelegd in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

3.8. Evenwel, indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets (d.i. billijke afweging). Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van de betrokken vreemdeling en het algemeen belang. Meer bepaald worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij de weigering aan een vreemdeling tot binnenkomst en verblijf op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat waar hij of zij een gezinslid wilervoegen, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet (zie bv. EHRM 19 februari 1992, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*) Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

3.9. Verzoekster betoogt dat dat zij haar gezinsleven niet in het land van herkomst kan uitoefenen omdat haar echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus in België verkreeg. Een gezinsleven uitbouwen in Irak is voor hem en hen onmogelijk.

3.10. Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de Raad op 13 oktober 2009 bij arrest nr. 32.642 aan verzoeksters echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verleende.

Verzoeksters echtgenoot toonde aan afkomstig te zijn van Mosul, Centraal-Irak. Dienaangaande stelde de Raad dat: "*De Raad stelt bijgevolg vast dat de vereisten vervuld zijn om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, c te kwalificeren. De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van Centraal-Irak en aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*"

3.11. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeksters echtgenoot, in het kader van de subsidiaire bescherming, een tijdelijk verblijfsrecht van één jaar werd verleend.

De Raad merkt op dat krachtens artikel 49/2 van de vreemdelingenwet als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten: de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toekent. Uit dit artikel blijkt voorts dat de verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, geldig is gedurende één jaar en hernieuwbaar is.

In casu werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot niet hernieuwd in het kader van subsidiaire bescherming, aangezien haar echtgenoot op 21 oktober 2010 een onbeperkt verblijfsrecht verwierf naar aanleiding van zijn aanvraag om humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.12. Evenwel stelt de Raad vast dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot tot op heden nog niet werd ingetrokken, beëindigd of opgeheven overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een nota met opmerkingen, blijkt niet dat de verwerende partij dit gegeven betwist of weerlegt. Verzoeksters echtgenoot geniet dus nog over de subsidiaire bescherming en alle rechten die daaruit voortvloeien.

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris minstens op de hoogte diende te zijn van het gegeven dat verzoeksters echtgenoot nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

3.14. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeksters echtgenoot nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte was of minstens er kennis van zou moeten hebben. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, is een specifieke individuele en feitelijke omstandigheid die een mogelijke hinderpaal kan vormen voor het uitoefenen van verzoeksters gezinsleven in haar land van herkomst, Irak.

3.16. Daargelaten de vraag of uit deze specifieke omstandigheid een positieve verplichting voor de Belgische staat voortvloeit, m.n. een verplichting om verzoekster op het grondgebied toe te laten en verblijfsrecht te verlenen, dient de Raad vast te stellen dat uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot werd onderzocht als een mogelijke hinderpaal voor het uitoefenen van het gezinsleven van verzoekster in haar land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagegaan of de te vervoegen persoon, *in casu* verzoeksters echtgenoot, beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt, *quod non in casu*. Voorts wordt gesteld: “*De andere voorwaarden inzake gezinshereniging werden niet onderzocht.*”

Derhalve niet kan worden vastgesteld of er een billijke belangafweging heeft plaats gevonden tussen de belangen van de gemeenschap, enerzijds, en de belangen van verzoekster, anderzijds.

Aldus dient de Raad vast te stellen dat waar niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enig onderzoek en belangenafweging heeft verricht omtrent de specifieke omstandigheden die deze zaak kenmerken, met name de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot als mogelijke hinderpaal voor het uitoefenen van het gezinsleven van verzoekster in haar land van herkomst, de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige middelen die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht. (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2012 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES